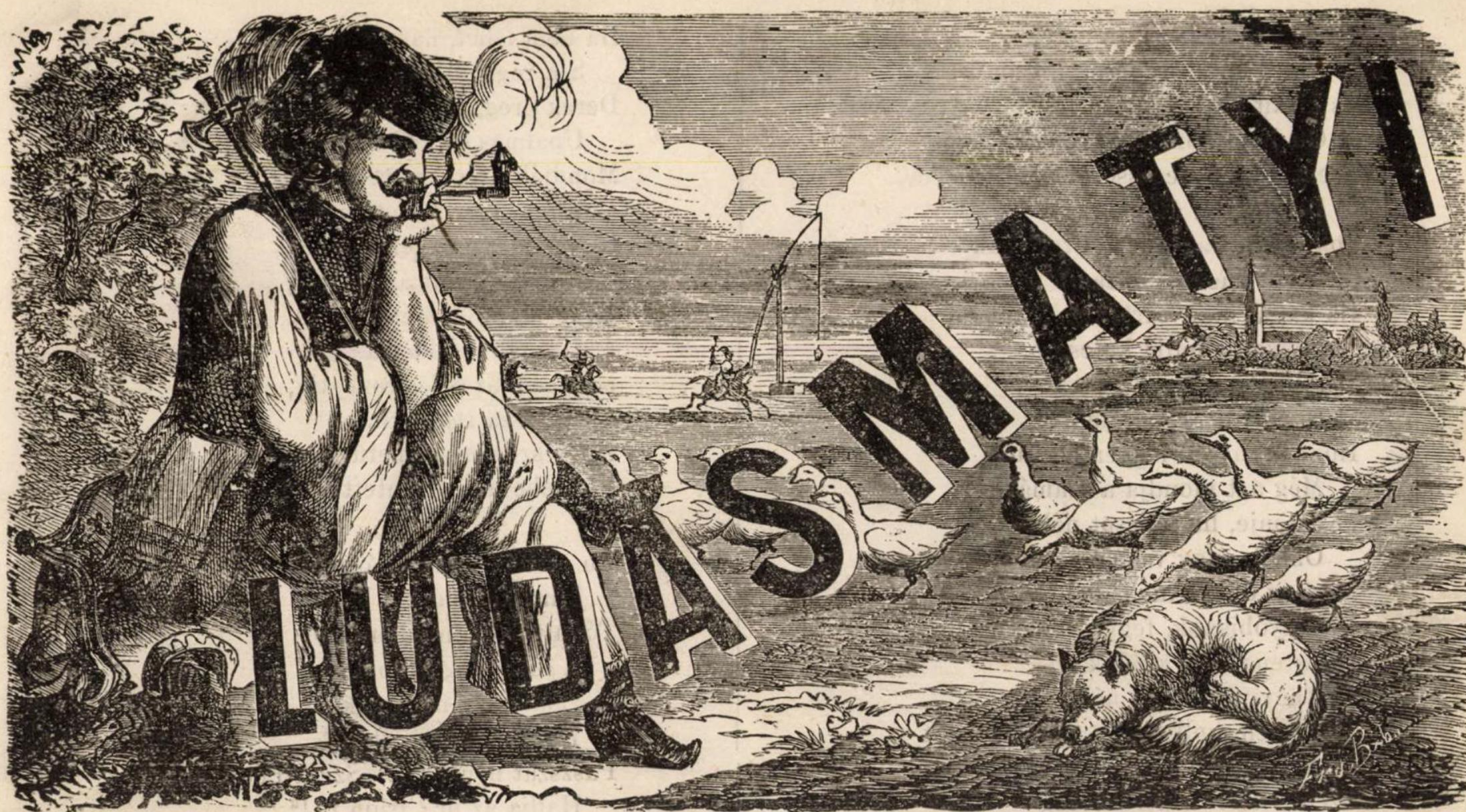

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, április 28. 1872. 18 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Czenkné históriája

vagy

a menyből jött levél.

Küldte Ludas Matyinak Gábor angyal.

(Folytatás.)

Ezt most irom utoljára,
Kivetem az ablakon
A vén Cháron majd elviszi
Mig viheti csónakon.
Azután pedig, mivel hogy
Te is jóhitü valál,
Mint Neutonra Europa,
E levél tán rád talál.
Hogy tudj valamit, meg irok
Egy mai történetet,
Melyet itt a palotában
Nagy bámulás követett.
Mert szép palota ez, hallod,
Még nem láttam egészen,
És az, hogy egészen lássam —
Nem tudom mikor lészen.
Mert még magam novicius
Lévén, hát itt vagy amott
Bámészkodom, és csak alig
Találom ki magamat.

Ezt ti, nyomorult halandók
Képzelni se tudjátok;
Békalyuknak se jó ehhez
A legszebb palotátok.
A Westmünster, Palais Royal
Quinta potentiáját
Képzeld, s ennek kis formában
Sem adja ki pompáját.
E szép kastélynak kifüggő
Gyönyörü áltánjára
A szentek ki szoktak állni
Magok mulatására.
Szép onnét óránként épen
A' kapura nézni le,
S az utra, mely idevágyó
Lelkekkel mindég tele.
Ott szent Péter, Wacht-commandáns
A faköpönyegéből
Emberül kikérdez minden
Lelket, mindenféléből.
Ugy zár, s nyit ajtót mindennek
Roppant aranykulcsával,
A mint ennek vagy amannak
Megelégszik paszszával.
De nagyon kopott már a kulcs,
Alig lehet használni,

A bün mindennap olcsódik,
Nincs miből reparálni.
És kivált mig Napoleon
Ott lenn kommandirozott,
Szent Péter successorát is
Befogta az átkozott.
Sok volt a baj, mert Péter csak
Irkált successorára:
Ha kaput akar tartani,
Legyen gondja kulcsára.
De elfogta a levelet
Napoleon, s arra már
Hogy aranyból legyen a kulcs,
Még azt mondja a szamár:
„Köszönje, ha kulcsot néki
Ónbol, vagy vasból vernek,
Mert az ón és vas is kell itt
Golyóbisnak, fegyvernek.
Ha isten éltet, küldök én
Annyi vendéget néki,
Hogy nem kell kulcs, mert az ajtót
A sarkából vetnék ki."
Szent Péter, e derék öreg
Már kulcsról nem aggódik,
Ha nem lehet, hát nem lehet,
S a régivel kinlódik.
Derék öreg, csak hogy komor,
Unalmas és kedvetlen,
Mondják azért, mert sarzsija
Előtte már kelletlen.
Kelletlen, mert vén katona,
És régen volt ám már a,
Hogy Márkus fülét levágta
Urának oltalmára.
Még sem avandzsirozhatik,
Nincsen reá tekintet,
Hogy szegény németül nem tud,
Elébe más lépintett.

Én is uéztem az áltányról,
Mint küzködik a bajjal,
Tódulván rá minden felöl
A lélek nagy robajjal.
Harmadikon, negyediken
Keresztül is kiált rá
Paszszát nyujtván: „Szent Péter ur!
Hallja az ur? irjon rá!"

(Folyt. követk.)

Egy kis hétköznapi történet.

Nagyon régen történt ez, — még 1849-ben. Még akkor sem az emberi elme, sem az emberi sziv nem volt annyira civilisálódva mint most, s igy nem csoda, ha minden a maga egyszerüségében folyott le.

* * *

Valamint most, ugy abban az időben is rengeteg erdőség futotta be Fehérmegyének éjszaki részeit.

Ezekben a rengeteg erdőkben igen sok kincs rejlik.

Egyik ember szentjános-bogárért, másik gyógyfüvekért, a harmadik száraz galyakért zarándokol az erdőbe, ezekben hivén rejleni azon mágusi erőt, mely őket még valaha az élet nagy vándor pusztáján Dárius kincséhez vezeti.

Ezek azonban rendesen szelid vendégei a rengeteg erdőségeknek.

Van azonban itt egy másik vendégfaj, a mely nem sokat törődik a szentjános-bogár büvös erejével, sem a labodafüvek hatásával, hanem annyival inkább nagyobb erélylyel és fáradhatatlan szorgalommal leselkedik az agancsok és dámvadok után. Ez a vendégfaj az orvadászok faja.

Tilalmas a vadászat vagy nem, nincs olyan rendőri törvény, s nincs olyan vigyázó had, a melyen ezek keresztül ne törnének.

Mint hajdan Tököli hada a törcsvári szorosokon, ugy mennek ezek a rejtett ösvényen, csak hogy prédát ejthessenek.

Ilyen faju népség ősidőktől fogva volt, és ősidőktől fogva van, s reményljük, hogy bármi tilalom dacára is tenyészni fog, miként a szerbtövis.

A Bachkorszak alatt főbejáró merény volt a tiltott fegyverek tartása, nem tett semmit, bele dugták azt az erdőn egy általuk jól ismert odvas fába, s nem volt a státusnak olyan jó orru zsandárja a ki azt megszagolhatta volna.

Soha sem kért ez egy sem fegyverengedélyt, mégis több fegyverük volt, mint annak, a ki mindig engedélyért futkosott.

Lőpor is akadt, a zsidó egy pár szarvasbőrért, akár Lembergig elment nekik puskaporért.

Hijány tehát nem volt semmiben.

Történt egyszer azonban a többek közül, hogy egy ilyen orvadászt megcsiptek, az urodal-

mi erdőkerülők, s mint ilyet, a mezei rendőrségi törvények értelmében, átszolgáltatták a járási szolgabirónak.

Ez természetesen a delinquens ellen legott megtette a vizsgálatot.

A vizsgálatból pedig az tünt ki, hogy az illető polgár ember csakugyan a tilosba járt, más jószágára leselkedett, s igy áthágta a mezei rendőrség szabályait.

Tehát büntetésre méltónak találtatott.

A szolgabiró ennél fogva az illetőt bekisértette a megye törvényszékéhez, s ott őt aztán ügye lefolyásáig szépen el is tették a hüvösre.

Ez a nem várt fatálitás nagyon megrenditette az időben a szegény ember családját.

Neje mint egy megtébolyodott, lótott-futott midenfelé, csak hogy valami közvetitő módot, vagy valami okos tanácsot kapjon valakitől, hogy férjét keserves helyzetéből kiszabadithassa.

A többek között elment a helybeli plébánoshoz is.

Elmondta ott neki sivás-rivás és keserves könyhullatások között férjének szerencsétlenségét s azt a rettentő csapást, hogy e miatt a tekintetes szolgabiró a megye börtönébe bekisértette. — Tehát adjon a tisztelendő ur neki valami okos tanácsot, mert különben mind őt, mind gyermekeit kitöri a mérges nyavalya.

A jámbor tisztelendő urnak megesett a szive ezen a mater dolorosán.

— Nincs más mód édes lelkem — mondá aztán — mint odamenni a tekintetes szolgabiró ur elibe, s ott töredelmes lélekkel leborulva kegyes lábaihoz — e g é s z m e z t e l e n s é g b e n bevallani a dolgot. Igy tán majd e jó lelkü embernek megkönyörül a szive, és nem azon fog törekedni, hogy férje mind jobban eláztattassék, hanem azon, hogy minél hamarabb megszabaduljon siralmas helyzetéből.

Az asszony nagyot sóhajtott e tanácsra.

— Szigoru vezeklés! — gondolá, — de ha tisztelendőséged szerint célhoz vezet, — tehát ezt is megteszem.

A szegény, együgyü asszony elment ezután a bölcs tanács után, azon épülethöz a melyben a szolgabiró az ő esküdt társával hivatalos teendőit végezte.

Ott egy darab ideig rettenetesen látszott magával küzdeni.

— Ez még is különös! mormogá ott magában, — de ha ez segit, ám legyen, — behunyom szemem. S most isten neki! köd előttem, köd utánam, senki meg ne lásson.

És a szegény asszony ezután az áhitatoskodás után elkezdett vetkezni. Rettenetes dolog ugyan ez — gondolá — de hisz a tisztelendő ur bölcs ember, csak tudja mi használ a szolgabirónak, — tehát ha e g é s z m e z t e l e n s é g b e n kell neki könyörögni férjéért, ám legyen, ezt az áldozatot is meghozza érte.

És csak ugyan már az utolsó darab ruha volt rajta, midőn esetlegesen arra megy a falu birája. Ez látja, hogy ez a szerencsétlen asszony nagyon furcsa dolgot mivel. Megszóllitja tehát :

— Mit akarsz Örzse?

Az asszony elmondja szándékát, s azt a jámbor jó indulatot, hogy a tisztelendő ur tanácsa szerint e g é s z m e z t e l e n s é g b e n akarja panaszát a szolgabiró urnak előadni, s igy őt megkérni.

A biró ráncbaszedi erre az actusra homlokát.

— Meg vagy te bolondulva Örzse? — Pakolsz el innét mindjárt ezzel a csupasz állapotoddal, — mert ugy a hátulsódra huzok, hogy bőgőnek nézed a templom tornyát.

Az asszony nagyot nézett a biróra. Aztán megindulással mondá :

— De hisz a tisztelendő ur tanácsolta ezt nekem.

— Már micsoda bolond beszéd az? — mondá a biró, — olyat tanácsolni, hogy te mezitelenen állits be a vármegye urai elé. A milyen kegyes emberek, mind halálra ijednének tőled.

És a jámbor, együgyü asszony e felvilágositás után csak ugyan jobban felgondolta a dolgot, s más irányban intézte kérelmét a legále testimoniumhoz.

* * *

Hanem ez már régen volt, azóta minden előbbre haladt, — és sem a páter, sem a fráter, sem a máter nem oly szégyenlősek már. . .

AZ IGAZSÁ

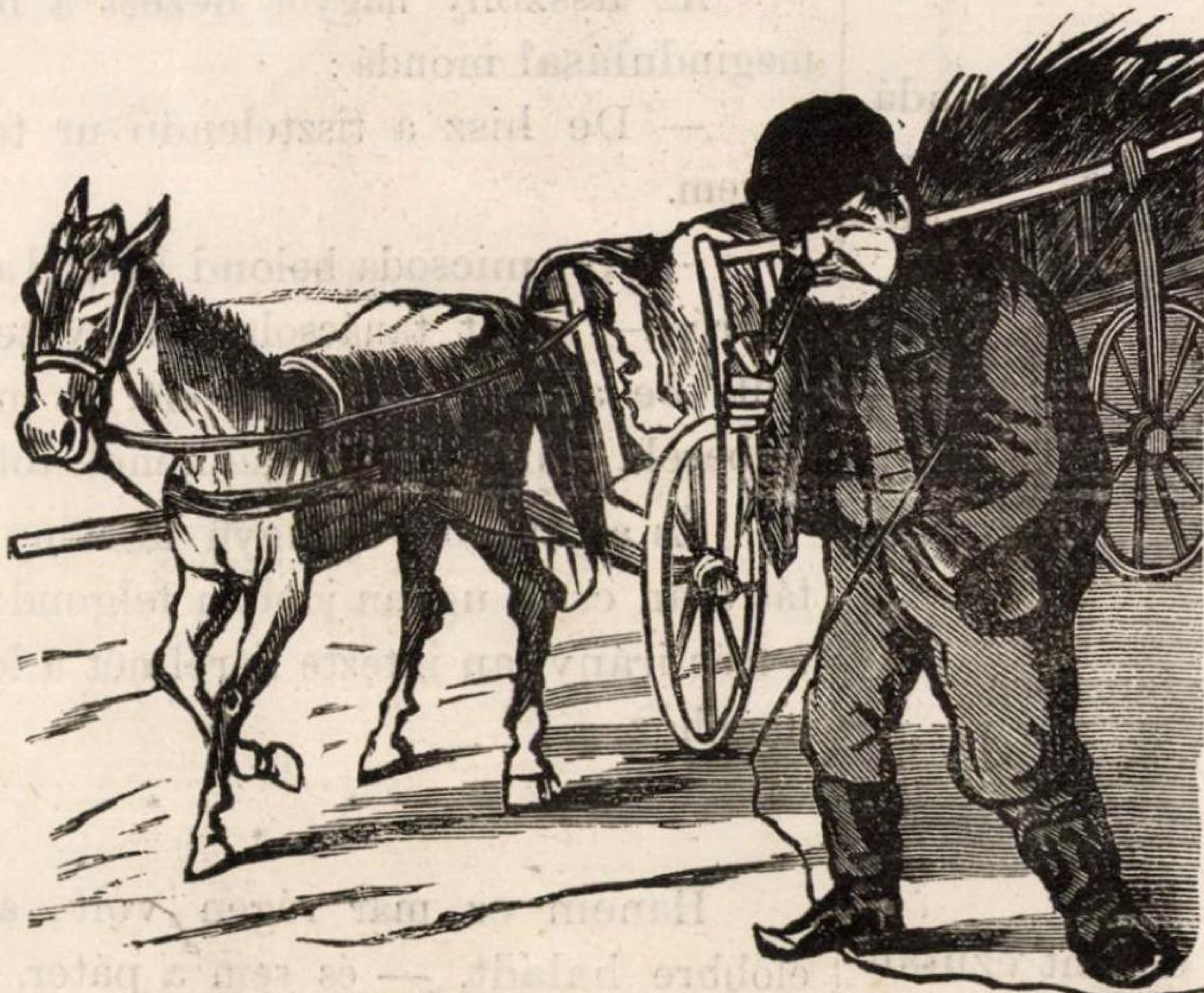
A szomszéd kutyája me
S én e szörnyüséget els
Nem, biróhoz megyek,
Majd fizethetsz szomsz

III. — Tudja komám, meg van az én kezem kötve,
Nem árthatom magam az ily terhes pörbe.
Igaz uton jár kend, azt bölcsen belátom,
Hanem a szomszédja szintén jó barátom.

II. Hogy ha biró komám
Megyek a városba, ka
A szolgabiróhoz nem
Egy kis dohány is va

IV. Gyi szürke, gyi fakó! . . . de bizony c s a k sárga!
Alispánhoz megyünk első tárgyalásra.
Nem kapsz ma abrakot, nekem sincs kenyerem.
Az igazság sokba kerül mig megnyerem.

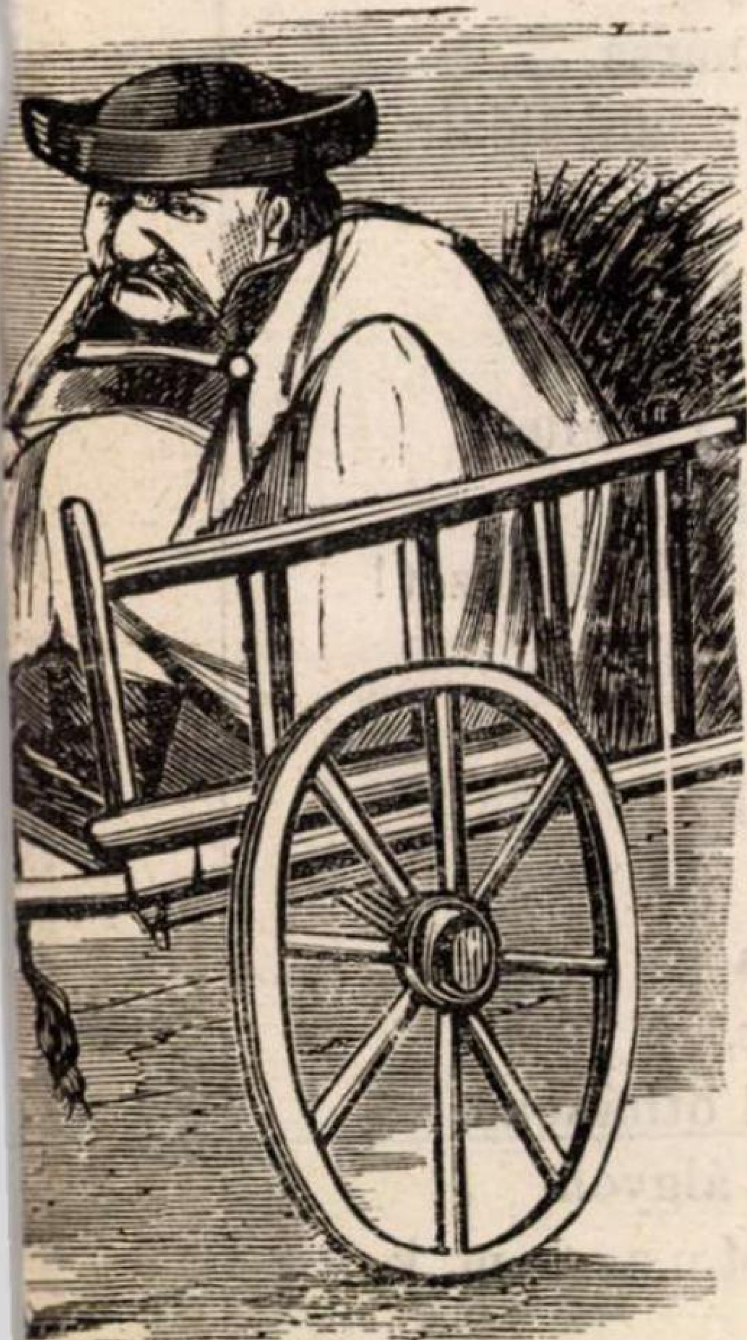
V. Gyi szürke, gyi sárga
Huzzad a hintómat m
Főispán, kuria, menny
Istenem, be sokba ker

G KERESŐ.

harapta birkám,
envedni birnám?
onnal töladom,
, s fizetsz, megmutatom!

az igazságtól,
k én ott mástól.
gyek hiába....
kocsi farába'.

de bizony csak deres!
mindjárt este lesz.
a-firka....
most egy birka!

III. Kanyargós e földön az igazság utja,
E papzsák-tenyerü fiskárius mondja.
Szolgabiró uram e c s o d á t ajánlja,
Hogy igazságomat szépen k i c s i n á l j a.

VI. Megvan valahára, bár nem nyomja vállam,
Az igazság miatt, hogy fölkopott állam.
Prokátorok, birák, közösügyes szentek,
Egy kis igazságért nagy koldussá tettek.

Hasli Muzes thodomángyos, phulithikális és khültüi levele.

Motyilében!

Must miotánd minden mezei füszálok megindolták a thermészetben és nem khüll tübbé hodj ujra khezgyen züngülni ogy:

Ú, de várok asztat a tücskét a gúlyát,
Züldelüs lumbukhat, thavasz lubuguját,
S bárángyos mezüben hodj züngje forolya,
— Mi fülül mul asztat, mit a zsidó fujja.

Mandam, must e djenerüséges khikhelettel magam is khezdek magamat megmuzgusitoni ezen az én sárgo pharipháján, mellet még a Khubi jerek hoszta a franczia háborubol.

Motyilében! sukkal jubban szeretem én thégedet mintsem meg ne mongyak neked, merre viszi engemeth isthen segedelmével e mérthéklethes haladásu, s ennél fugva — ogy hiszek — deákpárti állot.

Megyek borátom hirdetni phulithikális igékhet, és árolkodom baluldalárul negyvennyulczhos szinü khukhárdákot, — minden ezeknek fülütt phedig khimirem ulcsú árban verses khültemények het, mikhet én, és a Khubi jerek irthonk, mibül ime neked is khöldöm edj párot, hogy asztat khinyumdászuljad ogy:

Föl polgárok!

(Szózat. Irta: Hasli Kobi, a Muzes jereke.)

Föl polgárok! negyvennyolcznak hivei
A megváltó politikát hirdetni,
Mit jó apánk Kossuth Lajos teremtett,
Mely föloldja nyügéből e nemzetet.

Föl polgárok! a butának elébe!
Kit meghivott a jobboldal ebédre,
Ki a bogrács, s kulacs mellett fentereg,
És ámitják haszonbérelt emberek.

Oktassátok: hogy ki itat és etet,
Jó szándéku jó hazafi nem lehet,
Mások eszét azért fojtja a borba,
Hogy a részeg polgárjogát rabolja.

Oktassátok: hogy negyvennyolcz elveszett, . . .
Nincs vármegye . . . a nép birót sem tehet,
A jobboldal Bakhuszáros hatalma
Választói jogunk mind el ragadja.

S pár év mulva? . . minden, minden veszve lesz.
Csak Rót Vili virágzik és — Eskheles,
S Eskhelessel, fináncz, trafik, és — azok
Kik behajtják erőszakkal az adót.

Föl polgárok! a butának elébe!
Kit meghivott a jobboldal ebédre.
Ne hagyjátok, hogy mig részeg, s porba hullt,
Járom alá kerüljön a — nyomorult!

Nu, Matyi! mit szulud ebhől a khültem ényhől? ugye bizum sukkal jubban van irva madjar nyelvűséggel mint én irum? .

De én is ám nem akharuk hanni mogomat, s ogyan cshak khiteszem mogomért ujan lonthus khültem ényekben:

Fülhivás.

Khinek az aduja nem esik terhére,
S üleli fináncz hut szerető kheblére,
Khi ürül ha fiját visznek csheurszágbo,
Hodj ott az usztrákhut, s ne hunát szulgáljo,
Álljun jubbuldalra.

Khinek sugurságthul gürbe vasot teczik,
S ágyóthalan hunvéd, kinek fülét meczik,
Sogárot a mellen mig a mágnás henczeg,
Ágoskhodik hattul thizre minden perczent,
Álljun jubbuldalra.

Khinek othálathus huna lubuguja,
S Budán a schwarzgelböt a lelkkéből óvja,
Gaz hunárulokhat nyugdijazni szeret,
S nyomorolt hunvédthül sajnál a khengeret,
Álljun jubbuldalra.

Khi phulgári jugát uthál a gyomrábul,
És szavazás helyett őrömestebb bámul,
Khi a jugthalanság ürdügét tháplálj o,
S megvetett elütte szegin phulgár-thársa,
Álljun jubbuldalra.

De khinek a szive szabadságért dagad,
S minden ürüme az, ha házája szabad,
Mint edj ember álljun thalpra a bal mellett,
Mai nyomorának idj nyakhát tekerhet,
Fül-virul a nemzet!

Must phedig,

Sorkhantyuba khapuk
Az én pharipáját,
És khemény vágtotva
Megkhezdek a pályát,
Khüd elütthem, khüd othánoud,
Matyilében! . . Isten álgyon.

Hasli Muzes m. k.

minden pféle thodomángyos, phulithikális levelek iruja és notorál puét.

Jó tanács.

Nagyon jó kedélyü üreg urnál ebédelt második ünnepen a legátus. Még jóval ebéd előtt azt mondja az öreg ur: „no legátus ur, minthogy pap akar lenni, a mikor majd sokan fognak morogni rá, jó lesz talán előlegesen hozzá szokni a „papramorgó“-hoz.

A legátusnak tetszett e beszéd s behörpentette illető részét a szilvoriumos kupicából.

Midőn a leves már tálalva volt, akkor ismét megszólalt kinálgatólag az öreg ur: „no legatus ur, egy kis „appetitorium“ tessék!

A keserü pálinka is lecsuszott a maga utján.

Leültek az asztalhoz, de a leves tüzuél volt s e miatt nagyon párolgott, hülésére várni nehéz volt.

— Legátus ur — mondja az öreg ur — azt tanitja a régi diák példabeszéd: „a potu incipe coenam“ (ivással fogj az étkezéshez), a mit az egyszeri asszony igy tanult be: apró cipó cérnával jó. Fogadjuk meg a régiek tanácsát, igyunk egyet, mig meghül a leves!

A legátus szót fogadott.

Midőn a leves el lett költve, az öreg ur megint talált okot az ivásra. „Az orvosok azt mondják — igy szóla — hogy a leves után husz csep bor csalhatatlan orvosszer a jó egészség fentartására.

A meg nem mért husz csep bor is bevétetett. Ebéd közben feltette az öreg ur az ismeretes kérdést, hogy ugy szokott-e inni mint az ökör vagy mint a disznó?

A legátus ez utóbbit igenlé; fogyott hát a bor, azt gondolván a legátus magában: „egy pohár bor vagy vagy kettő, nem vág engem a földhő.“ Fekete kávé után inditványozá az öreg ur: „patkoljuk meg uram öcsém!

Ismét inni kellett.

A legátust ekkor, szerencséjére, hivta a harangszó kötelessége teljesitésére; de az öreg ur a legátusnak lelkére köté s vele megigérteté, hogy ismét vissza jön hozzá s a napot együtt töltik el.

A legátus nem sokára vissza is tért s az öreg ur telt pohárral fogadta, mondván: „no uram öcsém egy kis praxis.“

Több vendégek is érkezvén, az öreg ur szerint elkezdtek, „kolofóriázván“ és „quaterkázván“, pityizálni“. Egy darab idő mulva az az inditvány fogadtatott el, hogy kisétálnak az öreg ur pincéjébe „borkóstolásra.“

A pincében már a legátusnak olyan kedve kerekedett, hogy mindegyre mondogatta: „mit is mondott a kabai asszony:“ Mire természetesen az lett a felelet, hogy innók hát vagy mi! A minek meg az lett a természetes következése, hogy a legátus teljesen elázott s azt sem tudván fiu-e vagy leány, karonfogva kellett hazavezetni, mint egy kisasszonyt.

Másnap az öreg ur előtt a legátus rettenetes főtájásról, katzenjammerről panaszkodott.

„Már — ugymond — a papra morgó, appetitorium, apró cipó s az orvosság s a disznó szerinti ivás mit sem tett, sőt a patkolás, praxis, colofórizálás, quaterkázás, szóval a pityizálás is megjárta, csak az a borkóstolás, ne jött volna elő, mert az tette be nekem az ajtót.“

Nincs igaza legátus urnak — mondá az öreg ur — nem ott van a hiba, hanem ott, hogy asszony tanácsát, még pedig a kabai asszonyét követte; lássa eztán okuljon és tanulja meg, hogy soha sem jó az asszoynyok szavára hallgatni, mert az rendesen — jégre viszi az embert.

Meghivás.

a deákpárthoz csatlakozásra.

Jár-kel-fut a deákkortes,
Embert vásárol, — és keres:
Kutyavásár — ugymond — volt már,
Most hadd legyen „embervásár.“

Zsebében van a rongy-bankó,
Állja a „három millió,“
Mit e népboldogitó párt
Ocsmány „vesztegetésre szánt.

Feltett czélja „nemes és szent“
Megmaradni a polczon fent,
Ott nevetni ki a népet,
Mely ismét a „tőrbe“ lépett.

Ki hát örül a „bűnpénznek“,
Felcsaphat deákvitéznek,
„Eladhatja hitvány bőrét,
„Kaphat bankót, — ihat lörét.“

Aki könnyen tultesz lelkén,
Mint sok nemes ősi telkén,
Ki előtt nincs „elv-becsület“,
Deákpártba bevegyülhet.

Kinek „semmi“ nemzet, haza,
Kinek istene csak hasa,
Az legyen a deákpárton,
Melynek elve: „érdek haszon“.

Kinek kedvesb a szolgaság,
Mint az arany népszabadság,
Annak ott van a deákpárt,
Mely jármot és bilincset gyárt.

Kinek még polgárjog se kell,
Mint szamár csak terhet emel,
Szegődjék a deákpárthoz,
Mely „terhet“ ad — „jogot“ koboz.

Ki ohajt nagy adót, — kvotát,
Fujhatja a deáknótát,
Kinek izlik trafik — akciz,
Deákpárthoz — az legyen hiv.

Ha akadhat oly sült bolond,
Ki „negyvennyolcra“ átkot mond,
És üdvözli „hatvanhetet“,
Az is „deákpárti“ lehet.

Papirrágó.

Adomák.

Egy tanár lelkészszé lett; de csakhamar megunták hivei s minden áron tul akartak adni rajta; a lelkész azonban nem engedett, miből tolytonos ellenségeskedés és torzsalkodás állt be köztük. — A lelkész egykor azon városba menvén, hol egykor tanárkodott, találkozott egy régi tanitványával s köztük ily párbeszéd fejlett ki:

— No öcsém — kérdé a lelkész — mi vagy már?

— Philosophus — válaszolá a diák.

— Hát megtudnád-e mondani, hogy milyen viszonyban van a lélek a testtel?

— Olyan viszonyban, a milyenben tisztelendő ur van hiveivel.

— Hogyhogy?

— Hát ugy, hogy folytonos ellenségeskedésben állanak egymással.

A gy... si prépostnak rendesen nyitva szokott állni a szája, a természettől vagy csak szokásból, bajos volna meghatározni. Egykor egy társaságban megszóllitja egyik ember a másikat: „barátom, megtudnád e mondani, hogy miért van mindig nyitva a mi prépostunknak a szája?“ „Hát azt sem tudod? — válaszolá amaz — hát nem látod, hogy a legyek bucsut járnak a szájában.

Nos barátom, hogy állunk a választásokra nézve? kérdé egyik volt mamelukkövet, elv és követtársát. „Állni még csak állunk, a hogy ugy — válaszolá a kérdett — de azt már nem tudom hogyan ülünk be ujra az országházba.“ „No csak maradjatok is meg ti álnokoknak“, jegyzé meg, egy a beszélgetést kihallgatott 48-as választó.

Bucsut járni mentek a falusiak a városba, az eső verte őket kiméletlenül, azért az elöljáró jónak látta a feszületet szüre alá takarni. Mikor a városba értek, csendesedvén az eső, a városiak kiálltak nézni őket: „ni — mondának — ezek bucsut járnak, feszületjök meg nincs.“ Meghallván ezt az elöljáró sértett önérzettel huzá ki szüre alól a feszületet s mutatá fel e szavakkal: „hát e ni, mi a kutya...?

A tavaszt kellett gyakorlatul megénekelni a diáknak, neki rontott hát e képen:

Kizöldült a természet,
Zöldel pázsit berek,
A zöldelő tavakban
Sok zöld béka brekeg.

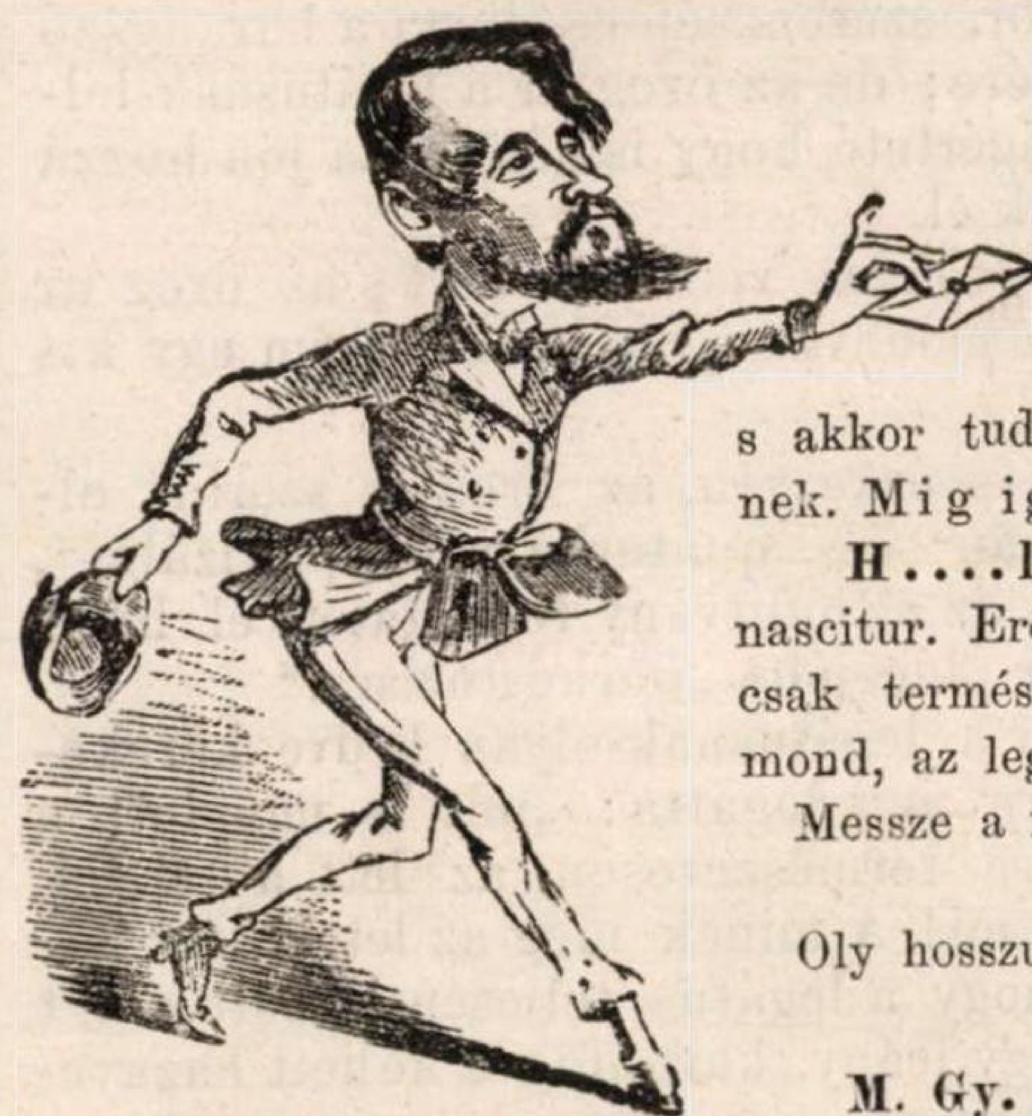
A tanár birálatul aztán csak annyit irt alá:

Begyöpesedett esze,
Azért ir zöldeket.

A napokban két szürke apáca ment a Kerepesiuton végig. Egyszer erős csöngetést hallanak hátuk megett, ájtatosan esik térdére mindkettő. Csak az összeszaladt utcai közönség hahotájára vevék észre, hogy nem szentséget vivő pap csöngetett, hanem a szeméthordó kocsis.

Egy katonatiszt meglátta a templomban idősb szt. Jakab szobrát, alá volt vésve: „Jacobus major.“ Mikor kijött a templomból, szemrehányást tett a plébánosnak, hogy annyi idő óta nem birták szent Jakóbus majort óbesterré avandzsiroztatni?

Zsiga pósta.

A „P. N.“ és „P. L.“-nak. Ha „Ludas Matyit“ a **hireset**, ki akarják kürtölni, akkor uraim ne hazudjanak; kürtöljék ki az igazat felőlem, s akkor tudom hogy nem vétkeznek. Mig igy ......

H.... lnak. Poeta non fit, sed nascitur. Erőtetés nem ér semmit, csak természetesen. — Ha nagyot mond, az legyen igazán nagy, p. o.:

Messze a menyország, két nagy oszlop tartja,
Oly hosszu mindenik, mint a... Duna partja.

M. Gy. Debrecen, majd megy.

Bajusz Miskának. Ki a szamár?

Nagy szamár a Mátyás deák,
Szamár a betüszedője.
Nagyobb szamár kiadója
Legnagyobb a szerkesztője.

Szamár minden munkatársa
És egész familiája,
De elég nagy szamár az is,
A ki előfizet rája...

Máskor az ilyen „családi ügyben“ cimzett levelet ne hozzánk, hanem illetőségi helyére kérjük küldetni. A bérmentetlen levélért tőlünk jogtalanul kizsarolt 6 krt téritse meg ön „Mátyás deáknak“, ugy is sok szüksége van a kegyelet(péter)-fillérekre.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly. Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.